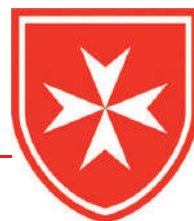

KÖZÉP-MAGYARORSZÁGI

Máltai Magazin

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat Közép-Magyarországi Régiójának kiadványa

1. évfolyam 1. szám | 2024. szeptember

Befogadás Hangja Fesztivál

Életre szóló élmény, büszkeség
pátyi zenekarunk számára

„Mint egy család, úgy vagyunk itt” – Lelkigyakorlatos tábor
hajléktalanoknak Gercsén

Semmi sem lehetetlen a játszótereinken – Sátorozás a lakótelepen

Kedves Kollégák!

Nagy örömmel köszöntelek benneteket új magazinunk első számának megjelenése alkalmából, amelyet azért hoztunk létre, hogy a Közép-Magyarországi Régió munkatársai és önkéntesei között erősítsük a kapcsolatot és a közösséget. Azt gondolom, hogy a máltai közösség fejlődése szempontjából kulcsfontosságú, hogy a területi távolságok ellenére is tudjunk egymásról, sikereinkről, örömeinkről, mindennapjainkról, és támogassuk egymás munkáját. Hitem szerint a szeretet az az erős kötelék közöttünk, amelyet Istentől kaptunk, és amely mindannyiunk tevékenységét vezérli. Küldetésünk lényege a rászorulóknak és a legelegettebbek felé való odafordulás, és ez az, amit mindig szem előtt kell tartanunk.

A magazin olyan fórum, ahol megoszthatjuk egymással tapasztalatainkat, ötleteinket, és közösen gondolkodhatunk arról, hogyan tehetjük még hatékonyabbá szolgálatunkat. Kérlek benneteket, ne habozzatok megosztani velünk javaslataitokat, hiszen ez a magazin értünk és rólunk szól.

Szeretettel: Emília

Tartalom

Boldogan és büszkén a színpadon | 3

Pátyi zenekarunk
a Befogadás Hangja Fesztiválon

Szívügye volt

a hajléktalan emberek ellátása | 5

Búcsú dr. S. Tóth Mária tüdőgyógyász
főorvostól

„Mint egy család, úgy vagyunk itt” | 6

Lelkigyakorlatos tábor hajléktalanoknak
Gercsén

Amikor jobb lenne elbújni

egy bunkerben | 8

Filmklub a szenvedélybetegségről
a gödöllői Fogadóban

Közösségként létezni | 9

Vándortáborban jártunk
máltai munkatársak gyerekeivel

Semmi sem lehetetlen

– Sátorozás a lakótelepen | 10

Játszótereink nyári programjai, kamasztábor

Lélekben mindenki táncra perdült | 11

Nyárzáró parti az idősek otthonában

Itt barátságok, jobb sorsok szövődnek | 12

Szövőmester a tököli máltai
fogyatékos-napköziben

Nyári olimpiai játékok Monoron | 13

„Mintha a Jóisten is köztünk lett volna” | 14

Nevelőszülőcs családjaink Rómában jártak

Fotó: Kovács Bence

Boldogan és büszkén a színpadon

Pátyi zenekarunk a Befogadás Hangja Fesztiválon

Május 8–9-én tartottuk a Befogadás Hangja Fesztivált a budapesti MOM Kulturális Központ kupolatermében. Az akadálymentesítés a szívekben kezdődik. A művészet pedig a szívhez szól, és a művészetben nincs akadály – valljuk és mutattuk meg ezen a nagyszabású rendezvényen is a nagyközönségnek.

A Máltai Szeretetszolgálat Csilla Háza Páty Integrált Intézmény által szervezett eseményen akadályozottsággal élő elismert profi és amatőr előadóművészek léptek fel, akik számára a zenélés, a színház- vagy mozgásművészet már nem csupán fejlesztő foglalkozás, hanem művészi önkifejezési forma. A fesztivál részeként a MOMKult előtti téren a Máltai Szeretetszolgálat és a felzárkózó települések üremeiben készült termékekből – köztük a megváltozott munkaképességű munkatársaink által Pátyon formázott kerámiákból – nyílt vásár, speciális szükségletű és hátrányos helyzetű emberek által készített termékeket kóstolhatott a közönség. A FeteKert által kínált ételeket, italokat is fogyaszthatták az érdeklődők.

A fesztivál fővédnöke, Herczegh Anita nyitotta meg a rendezvényt, kiemelte, hogy a befogadás az ember legtermészetesebb állapota, amelyhez találkozásra és valódi jelenlétre van szükség. A megnyitó után fellépett Agárdi Szilvia Szenes Iván-díjas énekesnő, a Nemadomfel Együttes, a Vakrepülés Színtársulat és a PMZ, a Pátyi Máltai Zenekar. A második nap fellépői Mező Misi és a PMZ, a Tordasi Szivárvány Együttes, a Felhőjárók Mozdulatszínház és az erdélyi Happy Feet Band voltak.

A pátyi otthon lakóiból a covid idején alakult meg a zenekar, amely célt adott az életüknek a bezártságban. „Nagyon erős vágy élt mindenkiben, hogy zenélhessen, ez az erő indította el a zenekart, annak el-

lenére, hogy a többségnek alig volt valami zenei előképzettsége vagy tudása. Így vágunk bele, szóval bárki elkezdhet zenélni – mondta el Varga-Berta Zsolt, a Csilla Háza munkatársa, az együttes vezetője. Azóta rengeteget fejlődtek és sokat tanultak a közös zenélésből: egymásra figyelmet, összehangolódást, türelmet is. A bezártság megszűnt és ők nyitottak: már ötven dalból álló repertoárjuk van, és számos helyre hívják őket fellépni. A Befogadás Hangja Fesztiválra különös örömmel készültek, nagy izgalommal várták, hogy hivatásos előadóművészekkel lépjenek színpadra, köztük Mező Misivel, a Magna Cum Laude frontemberével.

Gyárfás Erzsébet, a pátyi integrált intézmény vezetője – aki jól ismeri a zenekar tagjait, és tudja, hogy minden kimondott szó mögött sok-sok év fájdalom, nehézsége van – megrendítő történetekkel mesélte el, hogy mit jelentett a fesztivál a PMZ-tagoknak.

Az előadás után az egyikük csendben ült az autóban, majd egyszer csak azt mondta: végre úgy érezte, emberszámba vették. Ebben negyven év minden fájdalma benne volt: aki a születése pillanatában a legjobban kellett volna hogy szeresse, eltaszította, kicsi gyermekként mindig másoknak kellett megfelelnie, soha nem lehetett önmaga. Felnőtt életében gyakran mondták róla, hogy félelmes, fogyatékosága miatt sok fájdalom, sérelem érte. Most pedig megtapsolják, büszkén állhat a színpadon. Abban a percben végre ő is teljes embernek érezte magát.

Egy lány az együttesből elmondta, hogy Mező Misi egyenlő félként kezelte őket, és nem származott semmi nehézség abból, hogy ők amatőr zenészek. Összekötötte őket a zene iránti szeretet, nem kellett megjátszani semmit, önmaguk lehettek, még ha csak egy zeneszám erejéig is. Csak maguknak zenéltek, és boldogok voltak. Egy másik lány elmondta: soha el nem tudta volna képzelni magáról, hogy valaha énekelni fog. Amikor belépett az együttes-

Fotó: Kovács Bence

be, csak a kísérő hangszereken játszott, ma pedig – sok-sok tanulás és fejlődés után – önállóan énekel dalokat. Így ő is egésznek és teljesnek érzi magát, nem félelmesnek.

Többen már gyermekként szerették a zenét, volt, aki dobolni szeretett volna, más gitározni. Álmuk most, felnőttkorukra valósult meg. A lehetőség, hogy egy ilyen szintű eseményen a középpontban

lehettek, egy kis időre elfeledtette velük a tehetetlenséget, a másoktól való függés érzését. Büszkéek voltak.

A fesztiválon összegyűlt adományokból a Máltai Szeretetszolgálat a rendezvény házigazdája, a Pátyi Máltai Zenekar tagjai számára hangszereket és speciális zenei szaktanári segítséget biztosít előadói pályájuk folytatásához.

A pátyi kerámiaműhely alkotásai Kapolcson

A Művészetek Völgyében a Segítő udvarban és a templomudvarban a pátyi kerámiaműhely és a KÉZmesterEK Műhely termékeiből készült csodaszép

ményfoglalkozáson csupán a tapintásra hagyatkozva, egy marék agyagból készítettek kis használati tárgyakat a résztvevők, akik a műhelyben készülő szebbnél

A kerámiaműhelyben használati és dísz tárgyakat készítenek, a szitanyomóban arc-lattervezéssel és -nyomással foglalkoznak, a teaüzemben hibiszkuszteát csomagolnak, az apró asztalosműhelyben és varrodában bedolgozó munkákat vállalnak és az intézményeknek végeznek javításokat. Liofilizáló tevékenységet is folytatnak, hogy a kertben megtermő gyümölcsöket hosszú távra tartósítsák. A Csilla Háza Páty Integrált Intézményhez tartozó KÉZmesterEK Műhelyben pedig a kézműves tevékenységeken túl a konyhai kisegítői, takarítói, zöldövezet-rendezési munkaformákra fókuszálunk. Az elmúlt időszakban a kézműves tevékenység rongyszőnyegkészítéssel, különböző anyagokból való horgolással, varrással, valamint egyszerű kerámiatárgyak készítésével bővült. A fejlesztő foglalkoztatásban dolgozó munkatársaink hozzájárulnak az intézmények gördülékenyebb működéséhez, hiszen hatékony munkát végeznek úgy a takarításban, az intézmények zöldterületeinek gondozásában, mint az intézmények konyháiban, ebédlőiben, műhelyeiben. Legfontosabb feladatunknak tekintjük, hogy a foglalkoztatásba bevont klienseink hasznos, értelmes munkát végezzenek, fejlődjenek és aktív, minél önállóbb életet tudjanak élni.

Fotó: Majoros Árpád Csaba

kerámiákból és más alkotásokból lehetett válogatni. Kapós volt az áru, utánpótlást kellett vinnünk.

Az egyik nap marokedényt készíthettek az érdeklődők az „Agyagozzunk szemtelenül!” című programon. A Máltai Szeretetszolgálat sátránál tartott él-

szebb kerámiatermékek közül vásárolhattak is.

A több intézménynek helyet adó pátyi komplexumban működő kis üzeinkben 2013 óta egyre több területen végezhetnek értékteremtő és változatos fejlesztő munkát a megváltozott munkaképességű emberek.

Szívügye volt a hajléktalan emberek ellátása

Búcsú dr. S. Tóth Mária tüdőgyógyász főorvostól

S. Tóth Mária tüdőgyógyász hosszan tartó betegség után 2024 májusában hunyt el. Életének nyolcvanöt évéből mintegy hatvanat a gyógyításnak szentelt. Nyugdíjba vonulása után tizenöt éven át irányította vezető főorvosként a Máltai Szeretetszolgálat Mozgó Tüdőgondozó és Tüdőszűrő Állomását. Sok díjban részesült, 2019-ben megkapta a számára legfontosabb kitüntetést: a Máltai Szeretetszolgálat Ambrózia-díját. Szeretettel emlékezünk rá.

Gyerekkorában maga is megtapasztalta, milyen a fehér halál torkában lenni, és élete célja lett a tbc-s betegek gyógyítása. 2006-ig az Uzsoki Utcai Kórházban dolgozott, majd alig két hónapot pihent, és számos ajánlatot félretéve eldöntötte, hogy beáll a Szeretetszolgálathoz. Nem volt idegen számára az esetekkel való foglalkozás, az Uzsokiban is gyakran gyógyított hajléktalanokat. A Máltai Szeretetszolgálatról sokat hallott a rendszerváltozás környékén, és tudta: nagy szerepe lehet a Mozgó Tüdőgondozó és Tüdőszűrő Állomásnak abban, hogy csökkentse a tbc-s betegek számát. Teljes erővel kapcsolódott be a munkába, előadásokat tartott, munkatársaival tudományos cikkeket írtak, kutatások részesei voltak, a személyén keresztül még nagyobb ismertséget kapott a szakmában a mozgó tüdőszűrés.

Fotó: Kovács Bence

2010-ben megújult a program, onnantól az akkor legmodernebb technológiának számító digitális apparátus állt rendelkezésükre. A technikai felszereltség mellett fontos tényezőnek tartotta, hogy egy rendkívüli csapatba került, a kollégák hozzáértése és lelkesedése segítségével tudták a hajléktalan embereket a gyógyulás felé terelni. Szeretett együtt dolgozni a szociális munkásokkal, utcásokkal, a szállók munkatársaival. Igyekezett minden páciensnek a karakterének megfelelő mó-

don elmagyarázni, hogy mit jelent ez, mi a teendő, és rávenni, hogy menjen tovább a tüdőgondozóba, vállalja a több hónapig tartó kezelést. Hiszen, mint vallotta, a Máltai Mobil Tüdőszűrő és Tüdőgondozó több, nemcsak betegellátó, hanem betegkövető is, szociális munkával és karitatív szemlélettel igyekszünk eljuttatni a pácienszt a gyógyulásig. Úgy tartotta, egy kis győzelem minden egyes alkalom, amikor egy hajléktalan embert sikerül a megfelelő ellátó intézménybe eljuttatni.

Új járművel a rászorulóknak szolgálatában

A Közép-Magyarországi Régió új, modern mozgó orvosi rendelőjében lehetőség van egészségügyi vizsgálatokra, elsősegélynyújtásra, tanácsadásra, alapvető gyógyszerek tárolására, valamint recepteket és beutalókat is ki tud helyben állítani az ügyeletes orvos. S miután a speciálisan átalakított Fiat kisbusz erős mobilnettel rendelkezik, illetve lehet fűteni és hűteni, és kézmosó is van benne, így szakszerű és gyors ellátást lehet benne nyújtani az ellátásra szoruló hajléktalan embereknek.

Fotó: Mózes Anita

„Mint egy család, úgy vagyunk itt” Lelkigyakorlatos tábor hajléktalanoknak Gercsén

A Budapest II. kerületéhez tartozó Gercsén, az Árpád-kori kápolna körül július 1. és 4. között lelkigyakorlatos nomád tábort szerveztünk hajléktalan embereknek. Hitbéli, lelki elmélyülés, szerető, összetartó közösség a budai hegyek ölelésében, csodálatos természeti környezetben.

Mindenki sátorban lakik, mindenki flakonokból folyó vízzel mosdik, mindenki együtt imádkozik, a kiscsoportokban is együtt beszélgetnek hajléktalan emberek, szociális munkások, önkéntesek, papok. Különleges ez a négy nap, a táborozók egész évben várják, emlegetik, és már a második napon sajnálják, hogy hamarosan véget ér.

Sok munka van a látszólag könnyedén zajló napok mögött, máltás dolgozók, önkéntesek odaadó készüllete. A lelkigyakorlatos tábor főszervezője, Szabó Tamás, a Máltai Szeretetszolgálat Közép-Magyarországi Régiója önkéntes csoportjának munkatársa elmondta: a Sziget Fesztivál végén összegyűjtik a jó állapotú hálósákokat, polifoamokat, kempingszékeket, sátrakat, amelyeket ősszel átválogatnak, előkészítenek, és az ellátottakkal együtt a táborban felállítanak. Idén nagy sátor is volt közösségi célokra, ezt a Máltai Vészhelyzetkezelési Munkacsoport ajánlotta fel, csakúgy, mint az ebédek elkészítését.

A Szeretetszolgálat önkéntes koordinátorai, Somogyvári Fanni és Szabó Tamás, valamint a Miklós utcai hajléktalanellátó vezetője, Szentkereszty Tamás és munkatársai, Tamás József, Silvia Scatragli, Fülep Dániel, továbbá Bognár László szakterületi vezető és Sándor Bertalan Brúnó lelkievezető szervezték az idei táborot, és más munkatársakkal, önkéntes segítőkkel együtt maguk is sátorban aludtak. Két pap munkatársunk is beköltözött a nomád táborba: Eredics Gergő és Csermák Péter mindennap mutattak be szentmisét, vezették a lelki programokat.

Az önkéntesek is otthonosan mozognak a hajléktalan emberek között, nem először vannak itt. Öröm nézni Péter Lucát, aki az analfabéta és siketnéma Máriának segít a kommunikációban, részesévé teszi nemcsak a hétköz-

napi párbeszédnek, hanem az elmélkedéseknek, imáknak is: mutogatással, rajzzal, érintéssel vonja be, de leginkább mosollyal, a szerető törődés nyelvén, amely kialakult a fiatal önkéntes lány és a hajléktalan asszony között, aki fogyatékosága ellenére vidáman és aktívan teremt kapcsolatokat a körülötte lévőkkel.

A beszédese Valika, sokak kedvence elmeséli, mennyire szurkol a fiatal lánynak és jegyesének, akik a tavalyi táborban „jöttek össze” egymással, és akiket szinte családtagként arra buzdít, házasodjanak minél hamarabb, hogy megérje az esküvőjüket.

Fotó: Merényi Zita/Magyar Kurír

Szentkereszty Tamás, a Miklós utcai intézmény vezetője elmondta, hogy a legtöbb táborozó az ő lakóik közül kerül ki, de jönnek néhányan az utcáról és más intézményekből is. A Miklós utcában fontosnak tartják a lelki életet, hetente tartanak katekézist. A táborban is évről évre egyre komolyabb a lelkigyakorlatos rész, év közben is szerveznek egynapos zárándoklatokat, néhány embert pedig Csíksomlyóra is elvittek.

Viki és Krisz ott voltak a csíksomlyói zárándoklaton, érezhetően nagyon fontos nekik a szeretetszolgálat, a kapcsolat a szociális munkásokkal és a többi táborlakóval is. „Mint egy család, úgy vagyunk itt – mondja Krisz, és hozzáteszi: Olyan, mintha újjászületnénk.” A sátorból esténként lefotózták telefonjukkal a naplementét, hogy hazavigyék emlékként.

Tamás József kiemelte: a hétköznapi munkásként kötöttek a feladatok, figyelni kell mindenre, hogy rend legyen. Itt lehetőség van lazább együttlétre, a közösség részei mindannyian, együtt ülnek asztalhoz. De mindenütt fontos a személyesség, bent is nagyon örülnek, amikor a nevükön szólítják őket, nagy jelentősége van ennek.

Tavaly a megbocsátás volt a téma, idén a gyász, a veszteségek. Mindenkinél vannak halottai, Krisz a májusban elhunyt öccsét gyászolta, és különlegesen időszerű volt a téma egy szomorú eset miatt, mert a Miklós utcai intézmény egyik ut-

A lelki programok szabják meg a napi rendet, mondta el Somogyvári Fanni, az önkéntes program vezetője. A sátrak felállítása után ismerkedős játékot játszottak, elkészítették a kitűzőket, kialakultak

gyónásra. A Miklós utcában nagyon sokan jönnek hozzá gyónni. Ő maga már nyolcadikos kora óta önkénteskedett a Máltánál, a gimnázium alatt is, most pedig lelkivezető a Közép-Magyarországi

Fotó: Merényi Zita/Magyar Kurír

a csoportok. Mindennap két elmélkedést tartottak, utána kiscsoportos feldolgozás következett. Mindennap volt szentmise, Gergő és Péter atya tartották, utána vacsora. Egyik nap este örömmelés, másnap vidám „színes est” volt a program, amire mindenki előadással készült. A szünetekben lehetett játszani tappancsos íjjal, dartszal, volt rögtönzött pingpongasztal, lehetett kézműveskedni, vagy

Régióánál. Nagyon szereti a gercsei tábor, már diakónusként is járt ide. „A társadalom peremén vannak ezek az emberek, az utcán elkerülik őket, ezzel az élménnyel jönnek ide, ahol azt látják, hogy magunk is itt alszunk velük sátorban, ugyanaz a tusolónk, az ételünk, minden. Látszólag nem nagy dolog, hogy itt táborozunk velük, de az emberségüket adjuk vissza vele” – mondta. A szentmise homíliájában Erzsébet és Mária találkozásának története kapcsán Gergő atya hálára hívott, annak átgondolására, milyen ajándékkal lepette meg az Úr, és mire hív minket.

A szentmise után vacsora várt mindenkit – igyekeznek mindig olyan ételeket készíteni, amit szeretnek, tavalyi kérésre ezért aznap este hamburger volt. Vacsora után a máltai önkéntesek zenekara érkezett vendégségbe, a templom előtt slágerekkel szórakoztatták a közönséget, volt *Ohio, Állj meg, kislány, A börtön ablakába...*, többen együtt énekeltek velük, de volt, aki csak csendben mosolygott vagy éppen meghattottan sírdogált. A kápolnában esti áhítattal folytatódott a zenélés, az épület előtti kis harang hívta be a táborozókat, gyönyörűen és reménykeltően zengtek a középkori épület tapasztott fehér falai között a dicsőítő dalok: *Ne félj, mert megváltottalak, Jézus, hű bárány...* Emlékezetes este volt, szép látni, amikor különböző emberek testvérként vannak együtt, hitben és szeretetben, közös a reményük. Ahogyan Krisz fogalmazott: „Olyan, mintha újjászületnénk”.

Fotó: Mózes Anita

cai szociális munkása, Kulcsár Pál Kristóf váratlanul meghalt, a tábor első napján temették. Sokan szerették, Krisz emlegette is Pali bátyát, akitől rengeteg segítséget kapott.

csak beszélgetni, ücsörögni, napozni, nézni a hegyeket.

Eredics Gergő atya megerősítette, milyen nagy igényük van a hajléktalan embereknek a lelki beszélgetésekre és a

Amikor jobb lenne elbújni egy bunkerben

Filmklub a szenvedélybetegségről a gödöllői Fogadóban

A három alkalmas, *Élet-képek* című sorozatban a Gödöllői Városi Könyvtár és Információs Központban meghívott szakértők beszélgettek a függőséggel kapcsolatos kérdésekről dokumentum- és játékfilmek nyomán. Nagyné Bige Orsolya, a gödöllői Fogadó Szenvedélybeteg Segítő Központ mentálhigiénés munkatársa elmondta: a függőség ma is tabutéma, nem

A júniusi alkalmon a *Száraz Dobember* című portréfilm főszereplője, Pándi Balázs dobos, valamint a rendező, Czinkóczi Sándor újságíró beszélgettek olyan kérdésekről, hogy lehet-e józanul bulizni, mit lehet kezdeni a szégyénérzettel vagy a sóvárgással, milyen fázisai vannak a leszokásnak. Szeptemberben a *Requiem egy álomért* című film nyomán saját felépüléstörténetéről is beszélt Orsolits Zénó terapeuta.

szívesen beszélnek róla az emberek, ezért szerettek volna a lakosság felé nyitni, behívni őket a rendezvényre, információt nyújtani magáról a szenvedélybetegségről és a központról. Az volt a céljuk, hogy kötetlen beszélgetést kezdeményezzenek egy megértő közegben.

Július 16-án Frankó András családterapeuta és Kormos Piroska szociálpedagógus, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat budapesti Fogadó Pszichoszociális Szolgálatának munkatársai, a szenvedélybe-

teg szülők felnőtt gyerekeit segítő „Apa, Anya, Pia” (AAP) program vezetői voltak a vendégek. A rendezvényt Nagyné Bige Orsolya nyitotta meg egy kisfilmmel, amely az intézmény munkájával kapcsolatos tévhitek eloszlatásán túl a szenvedélybetegségből való gyógyulást és a megelőzést segítő ismeretek terjesztését szolgálja.

Az első, alkohol-antireklámnak is beillő rövidfilm megtekintése után élénk beszélgetés kezdődött arról, lehet-e preventív hatása annak, ha a megszokott pozitív végkicsengés helyett egy hirdetés pont azt mutatja be, hogy milyen hatása lehet az alkoholfogyasztásnak magára a fogyasztóra, ezenfelül pedig a gyermekeire. Az AAP program munkatársai hangsúlyozták, hogy a közösség mind a szenvedélybetegek, mind hozzátartozóik támogatásában kulcsszó.

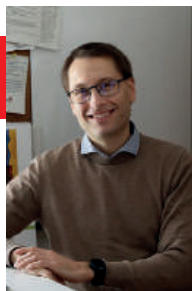
A témát tovább árnyalta a *Nem tudhatod* címmel a Szeretetszolgálat „Van történeted az alkoholról?” filmpályázatára készített alkotás is. Milyen hatással lehet a fiatalabb generációra az, ha a családban van egy függő? – erre a kérdésre válaszolva többen őszintén meséltek személyes élményeikről, érintettségükről is. „Én is elmenekültem otthonról, hogy ne kelljen ezzel nap mint nap szembenézniem” – szólt hozzá valaki, majd erre reflektálva más azzal folytatta, hogy ő is sokszor fantáziált arról gyerekkorában, hogy épít

egy föld alatti bunkert, ahová elbújhat az otthon történtek elől.

A *Nagyi, miért hívtál?* című film felvesztette a kérdést, milyen könnyedén „rá tud égni” valakire az a szerep, ha gyermekkorában túl nagy, egyáltalán nem rá szabott felelősséget kellett vállalnia a saját szülője iránt, s hogy mennyire lehet ezt „elengedni”, ha az illető később saját családot alapít. A legfontosabb, hogy a téma ne legyen tabu, váljon kimondhatóvá, azaz tudjunk az érintett gyerekekkel beszélni erről, akár hozzátartozóként, akár pedagógusként, akár segítőként, hogy ne egyedül kelljen hordozniuk ezt a terhet – hangsúlyozták a jelen lévő szakemberek. Egyre több az olyan hely is, ahová a szenvedélybeteg szülők gyerekei fordulhatnak. Ilyen a Fogadó Pszichoszociális Szolgálat, amelynek <https://kimondhato.hu/> és <https://apaanya-pia.hu/> oldalain a felnőttek, míg a <http://apaiszik.kimondhato.hu/> oldalán a 8–12 és a 13–20 éves korosztály kaphat a témában hasznos információkat és segítséget.

Az „Apa, Anya, Pia” program keretében október 15-én, kedden, 9.30 és 18.00 óra között rendezik meg a hetedik EGY konferenciát a szenvedélybeteg szülők elfeledett gyermekeiért Budapesten, a Lurdy Konferencia- és Rendezvényközpontban. Ez lesz a hetedik konferencia, az EGY.7. Idén egy héten át tartanak programokat, hogy minél szélesebb körben, minél több felnőtthez és gyermekhez juttassák el a hírt, hogy nincsenek egyedül, és bár lassan, de egyre több segítő hely és szakember érhető el, illetve egyre több kiadvány, honlap, podcastbeszélgetés ad információt számukra.

Bognár László

Közösségként létezni

Vándortáborban jártunk máltai munkatársak gyerekeivel

Amikor még kisebb volt a szervezet, régióknál hagyomány volt, hogy tábor szerveznek a munkatársak gyerekeinek, rendszeresen jártak kirándulni, sítáborba. Fontos közösségépítő alkalmak ezek, szeretnénk volna ezt a szép szokást újra életre keltetni, ezért született meg a táborozás gondolata.

Idén először, hagyományteremtő szándékkal, vándortábor szerveztünk a régió munkatársainak gyerekei számára a Balaton-felvidéken: négy kísérővel huszonegy gyerek hét napon át táborozott, közel száz kilométert tettek meg ezen a gyönyörű vidéken. Urbanizált környezethez szokott gyerekeinknek a sátorozás, a természet közelsége, a térség hiánya már önmagában izgalmas volt, de mindezek által jó társaság is formálódott belőlük, menet közben ismerkedtek, sokat beszélgettek, énekeltek. Az esti programok is vidáman teltek, volt kvíz és találókérdések, tanultunk a gyógynövényekről, jártunk vadlesen, rakunk tábor tüzet, készítettünk csapatszálót és tábori ajánlóval is készültünk már a jövő évre. A gyerekek nem ismerték korábban egymást, felkészülésként áprilistól havonta szerveztünk nekik kiránduláso-

kat: először a Gödöllői Arbo-parkba mentünk, májusban a Normafánál, júniusban Piliscsaba környékén kirándultunk. A július 29. és augusztus 4. között tartott vándortáborban a sokszínűség jellemezte: volt köztünk venezuelai munkatárs gyereke és ukrán menekült is – a nyelvi nehézségeket leküzdve remekül tudtunk együtt lenni –, és a régió határain túlról, Pannonhalmáról is érkezett két táborozó. Négyen vigyáztunk rájuk: Horváth Ádám főszervező és táborvezető, Belényi Renáta, Bodnár Edit és én. Jó érzés volt, hogy a munkatársak ránk bízta a gyerekeiket, hiszen ez nagy felelősség. És jó volt közelebről látni őket, akik így már nemcsak egy név voltak számunkra egy Excel-táblázatban az iskolakezdési támogatás utalásánál, hanem megismertük az arcukat, személyiségüket, történetüket. Én a kislánnyal együtt mentem, nagy élmény volt számomra, hogy ő is megismerhette a munkatársait, a gyerekeiket, az együttlétünk lelkületét. Biztos vagyok benne, hogy a program erősítette közösségünket, összetartozásunkat, bízom benne, hogy megkönnyítettük a családok számára a nyarat, és remélem, hogy a jó élmény hatására egyre többen csatlakoznak majd közösségi, családi és gyerekprogramjainkhoz.

A KMR-munkatársak gyermekei ezenkívül bekapcsolódtak az Országos Központ által szervezett nyári programokba is, hiszen a szerzetsszolgálat alapvető közös célja is az, hogy gondoskodjunk munkatársainkról, családjaikról. Gárdonyban vízitáboroztak a gyerekeink, augusztus utolsó hetében pedig a Lajos utcai máltai játszótéren vettek részt napközis táborban.

A közösségépítés további fontos pillérei az évente kétszer megrendezett főzőversenyek, melyek már közös OK-MOD-KMR-eseménnyé váltak, ahová egymástól távol tevékenykedő munkatársi közösségek jönnek el, hogy csapatokba szerveződve finomabbnál finomabb ételeket készítsenek és vendégül lássák egymást. Évek óta tartunk máltai pikniket, különböző exkluzív helyszínekre hívjuk munkatársainkat, önkénteseinket és családjaikat. Idén a martonvásári kastélyban jártunk június elején.

Fontosnak gondolom még megemlíteni, hogy máltai közösségünk másik lába, az önkéntes csoportjaink is kitettek magukért a nyár folyamán, összesen több mint kétszáz rászoruló gyermeket táboroztattak idén napközis vagy ottalvós formában, illetve szerveztek egy-egy napos kirándulásokat. Köszönetet szeretnék mondani ezért a tököli, szentendrei, délegyházai, pilisborosjenői, dányi és váci önkéntes csoportjainknak.

Fontosnak gondolom még megemlíteni, hogy máltai közösségünk másik lába, az önkéntes csoportjaink is kitettek magukért a nyár folyamán, összesen több mint kétszáz rászoruló gyermeket táboroztattak idén napközis vagy ottalvós formában, illetve szerveztek egy-egy napos kirándulásokat. Köszönetet szeretnék mondani ezért a tököli, szentendrei, délegyházai, pilisborosjenői, dányi és váci önkéntes csoportjainknak.

Semmi sem lehetetlen – Sátorozás a lakótelepen

Játszótereink nyári programjai, kamasztábor

Játszótereink nyáron is nyitva tartanak, sőt, hosszabb nyitvatartással várják a látogatókat. Ilyenkor kiszámíthatatlanabbul érkeznek a játszani vágyó kicsik és nagyok, hiszen sokan táborokba, nyaralni mennek. Vannak azonban, nem is kevesen olyanok, akik számára a munkatársaink által szervezett programok jelentik a nyaralást. Nem is akármilyen nyaralást, hanem igényes, változatos szórakozást. Tapasztalt szociális szakemberek foglalkoznak velük, és – ahogyan Balizs Gyopár játszóterei nevelő elmondta – igyekeznek figyelni arra, mit szeretnének játszani a gyerekek: focgócskázni, bújócskázni, társasozni, sportolni, de ha a lányok éppen gyöngyöt szeretnének fűzni, akkor arra is van lehetőség. A nagy hőségben előveszik a slagot, a párapaput, hogy lehűtsék magukat.

Idén kicsit másként szerveződött a tábor, mint az elmúlt években, ugyanis a

békásmegyeri Gyűrű utcai játszótéren január óta kéthetente megtartott kamaszklub résztvevői közül válogatták ki munkatársaink a gyerekeket. Kulcsos gyerekek, ahogyan régen mondták. Kiskamaszok, kamaszok, akik gyakran annyira szorosan kötődnek a helyhez és a „játszóteresekhez”, hogy nyitástól zárásig lent vannak a máltai játszótéren. A kialakuló csoportdinamikai folyamatokat a gyermekek bizalmát élvező játszóterés kollégák segítik, a kamaszklub mellett a nyári négynapos tábor kiváló alkalmat nyújtott ezek erősítésére.

Három munkatársunk, Balizs Gyopár, Konkoly Márk és Waigand Flóra szervezte a programot, Nagy László intézményvezető pedig sok mindenben, főként a logisztikában segített. A július 1. és 4. között megrendezett kamasztábor bázisa a Gyűrű utcai máltai játszótér volt, az együtt töltött napok a megérkezés, reggeli és szendvicsekészítés

után innen indultak a Budapest nyújtotta különféle élménydús programokra. Hétfőn a Margit-szigeten jártak, voltak a zenélő szökőkútnál, a kisállatkertben és a Superfly trambulinparkban. Kedden szabadulósobába mentek, aztán a Városligetben játszottak, majd a Magyar Zene Háza Kreatív Hangterében fedezhették fel a zenealkotás örömét hangszerrel, énekkel, vagy a robotzenekar vezényletével. Szerdán a budai hegyekben kirándultak, kipróbálták a gyermekvasutat és a fogaskerekűt. Aznap este átköltözött a bázis a Solymár utcai játszótérre: a sátorozás felállítását követően volt grillezés, filmvetítés, majd sok kiskamasz számára élete első sátorban alvásával zárult a nap. Másnap a Solymár utcai játszótéren pihenésképpen szabad játék volt a program, filmnézéssel, nintendozással, focival, lángebédéllel.

És mi volt a fénypont? A táborzárásnál nem volt olyan program, amelyet ki ne

Foto: Balizs Gyopár

emelt volna egy-egy gyerek: úgy tűnik, sikerült jól összeválogatni a különféle tevékenységeket, mindenki talált kedvére valót.

Gyűrű, Zemplén, Solymár utca, és rövidebb nyitvatartással a Kerék utca – ezeken a helyszíneken működnek jelenleg máltai játszótereink, és az Egy Boglya Alapítvánnyal közösen működtetünk játszótér a Huszti úton és a Silvanus sétányon is. Máltai játszótereink, szervezett programjaink, klubjaink 1998-as megnyitásuk óta ingyenesen vehetők igénybe a nyitvatartási időnkben. Burkolt szociális munkát végzünk – mondta el Nagy László: sok problémával szembesülünk, amelyekre tudunk reflektálni, megoldásokat keresni. Néha már egy rövid négy szemközti beszélgetés is segítség a szülőknek, máskor nagyobb problémák vannak. A kollégák igyekeznek segíteni az alapján, amit látnak, tapasztalnak. A Zemplén utcai játszótéren nemcsak gyerekprogramok vannak, hanem Balizs Gyopár vezetésével kéthetente társasjáték estet is szerveznek a szülőknek: ilyenkor az apuka vigyáz a gyerekekre, vagy jönnek mindketten, mert találhatnak valakit gyerekvigyázásra, de az is előfordult, hogy két család egymást váltva oldotta meg a felügyeletet.

Számos program színesíti a hétköznapi napokat, van mondókázós zenébőlcsi, a Solymár utcai máltai játszótéren tanulnak is az iskolásokkal: kit pótvizsgára készítenek fel, kit emelt szintű érettségire. Korrepetálás és tehetséggondozás is zajlik. A zöldprogram sem hiányozhat, tavasszal ültetnek, aztán betakarítanak, van méhlegelő, madárodú, és igyekeznek az egészséges táplálkozásra nevelni.

A játszótéres kollégák mindegyik helyszínen rendezett környezetben, biztonságos játékeszközökkel, hozzáértő szociális szakemberekkel fogadják a betérő gyermekeket év közben és a szünidőben is, mindent megtesznek, hogy jól érezzék magukat, megtanuljanak együtt élni, figyelni egymásra.

Lélekben mindenki táncra perdült

Nyárzáró parti az idősek otthonában

A Marosvásárhely utcai Gondviselés Háza Idősek Otthona családi napra hívta a bentlakók hozzátartozóit augusztus utolsó napján. Sorra érkeztek a rokonok, ismerősök a Pestszentlőrinc kertvárosi részén található intézménybe, amelynek kertjét szinte tapinthatóan betöltötte a találkozás öröme. A hétköznapi látogatások során nem jellemző, hogy sokan jöjjenek egyszerre, most pedig volt, akihez a teljes családja eljött, három-négy generáció gyűlt össze az ünnepre. A kisgyerekek jelenléte különösen nagy örömet okozott nemcsak nagymamájuknak, hanem minden lakónak, mosolyogva figyelték, ahogy játszanak, kergetik a lufikat.

Több mint hetvenen voltak együtt: lakók, hozzátartozók, dolgozók, korábbi munkatársak, akik visszajöttek segíteni a főzésben, a jó hangulat megteremtésében. Csumán-Lechner Alexandra intézményvezető köszöntötte a vendégeket és az előadókat, Haberle Erika és Juhász László énekeseket, akik operettdalokkal – főként Kálmán Imre, Huszka Jenő, Fényes Szabolcs műveivel – és a '60-as, '70-es évek népszerű táncdalaival szórakoztatták a közönséget. Nem először léptek fel az intézményben, már ismerősként várták, köszöntötték őket. Alexandra és munkatársai kitartó hívására többen táncra perdültek, ki ahogy tudott kora, betegsége miatt, a kerekesszékekben kezét lengetve, vagy csak a szeme csillogásával kapcsolódott be a mulatságba. A vidám főzőcsapat csülkös bablevest készített, illata már reggel óta hívogatóan töltötte be a teret,

munka közben készítői is bekapcsolódtak a táncba.

Koltai Fruzsina mentálhigiénés munkatárs elmondta, hogy igyekeztek mindenkit lecsalogatni a szobákból, azokat is, akikhez valamilyen okból aznap nem tudott jönni látogató. Senki nem érezte magát egyedül, akikhez nem jött rokon, azok a gondozók feléjük irányuló, gondoskodó figyelmét élvezhették. Jó csapat dolgozik az intézményben, szívesen tesznek azért, hogy az itt lakók valóban jól érezzék magukat. Ványolosné Győri Judit vezető nővér, „az intézmény lelke” már 26 éve dolgozik itt, ismeri és figyeli a lakók minden rezdülését.

Tavaly rendezték meg az első partit hagyományteremtő szándékkal, és olyan jól sikerült, hogy idén még többen jöttek, a tavalyi látogatók közül szinte mindenki visszatért. Valóban fontos találkozások ezek, ahogyan Csumán-Lechner Alexandra elmondta, ilyenkor a családtagok kötetlenebbül tudnak beszélgetni a dolgozókkal is, jobban belelátnak az intézmény életébe, megszeretik. Az idősek úgy érezhetik, hogy mint a régi szép időkben, ők látják vendégül a családtagjaikat. A családi napot követően heteken át felvannak dobva, még az egészségügyi problémáikra is kevesebbet panaszkodnak.

Az idősek az emlékeikből élnek, amikor beköltöznek az intézménybe, már kevesebb közös programot élnek át a családtagokkal. A szervezők reményei szerint hosszú időn át szép emlékként emlegetik majd ezeket a találkozásokat bentlakók és rokonok egyaránt.

Itt barátságok, jobb sorsok szövődnek

Szövőmester a tököli máltai fogyatékos-napköziben

Király Eszter riportja

Szépen, lassan, élvezettel. Ezzel a mondattal „veszik fel a fonalat” a fogyatékossgal élő fiatalok a tököli máltai napközi szövőfoglalkozásán. Falvédők, rongyszőnyegek, ülőpárnák, átvetős tarisznyák készülnek, miközben a mesterségbeli tudást apránként elsajátító értelmi sérült emberek egyre inkább megtanulnak – és mernek – álmokat is szőni. A foglalkozásokat Győri Ildikó szövőnő vezeti.

A történet szövést 2023 őszétől indítjuk. Vivien, a Máltai Szeretetszolgálat tököli Fogyatékosok Nappali Otthonába járó fiatalok egyike cserfes alkat, talpraesett és önálló, nagyon szívesen szóba elegyedek akár ismeretlenekkel is. Down-szindrómás, így azok közé tartozik, akiknek a fogyatékosága szembeütnő, ám azt sokkal hamarabb észrevenni rajta, hogy különleges bizalommal viszonyul a világhoz. Amikor barátkozni kezd, az magával ragadó – szó szerint. A mindennapi buszozás során ismerkedett meg Győri

Ildikó szövőnővel, aki érdeklődött, hová utazik, mire Vivien mesélni kezdett a máltai napköziről, az itt szerzett élményeiről, a barátairól, a kézműves alkotásairól. A felsorolásban maga szőtte teleföntartó is szerepelt. Győri Ildikó ezután azt tudakolta, nincs-e szükség véletlenül egy szövőoktatóra ebben az intézményben. Így lett a tököli fiatalok mesterségbeli tanítója.

A tizenöt fős tököli máltai napközibe a Csepel-sziget településeiről (Halásztelek, Szigetszentmiklós, Szigetcsép, Szigetújfalu, Szigetbecse, Ráckeve, Tököl stb.) érkeznek a fogyatékossgal élő fiatalok. Az intézményben sokféle kézműves-foglalkozáson vesznek részt (van például nevezés, agyagozás, kertészkedés, képeslaphímzés, gyöngyfűzés, mandalafestés), és a közösségi terem az elmúlt időszakban valóságos szövőműhellyé alakult át. Győri Ildikó vezetésével, Szászné Rubesch Éva

és Ujvári Edina munkatársak segítségével heti két vagy három alkalommal zajlik szövőfoglalkozás, amelyen a fiatalok képességeikhez és kedvükhöz mérten, saját tempójukban tanulják a mesterséget.

A szövőfoglalkozás beszélgetőkörrel indul, ahol a fiatalok megoszthatják, mi

A foglalkozás elején mindig választanak egy segítőt is, akinek az a feladata, hogy a szövéshez szükséges eszközöket mindenkinek biztosítsa: adjon új fonalat, ha elfogyott, dobja ki a szemetet, vegye föl, ha valami leesett a földre, juttassa el a leverővillát vagy a nagy ollót

Fotó: Kovács Bence

történt velük a legutóbbi alkalom óta, mi bántja, mi lelkesíti, mi foglalkoztatja őket. A kis csapat közös szenvedélye az irodalom: amíg befűzik a szálakat, vagy nekikezdenek egy újabb, „körmöcske” technikával készülő ülőpárnának, verseket, meséket olvasnak fel egymásnak – nem ritkán olyanokat, amiket ők maguk költöttek. Győri Ildikó szerint ezalatt új dolgokat tanulnak, együtt örülnek a szépeknek, és a belső egyensúlyuk, az egymással való kapcsolatuk, a közösségük is „összeszövődik”. Meghallgatják, megvigasztalják, megünneplik egymást, és átbeszélnek az őket érdeklő, érintő témákat – például ha rossz volt a hétféje valakinek, vagy ha nem tetszik a keresztneve, amit a szülei adtak neki, vagy hogy a máltai fogyatékosotthonok közti gyalogló-kihívásban kinek hány lépést sikerült lesétálnia, amikor épp őrajta volt a számláló.

annak, aki kéri (persze csakis hegyével lefelé fordítva). „Segítő bárkiből lehet, és segítőnek lenni kitüntetés, örömforrás, mert ebben a szerepben a fiatalok azt élhetik meg, hogy ők adnak, hogy hasznossá lehetnek a többiek számára. Mindenkinek meg kell tapasztalnia, hogy ő nem csak segítségre szoruló valaki” – mondja Győri Ildikó, aki a fiatalok fejlődését sem elsősorban textilművészeti szempontból értékeli: „Folyamatosan tanulunk, a fiatalok tehetsége szerint hosszú távon el lehet jutni akár a szövés mintáig is, de itt nem az a cél, hogy mindenki mindent tudjon, hanem az, hogy jól érezzék magukat, hogy a szövés eszköz legyen ahhoz, hogy az életük rendben legyen. A mottónk is erről szól: szépen, lassan, élvezettel kell dolgozni. Ha hajtjuk egymást, vagy mindenkitől olyat várunk el, amire még nem képes, akkor elvesz a lényeg.”

Nyári olimpiai játékok Monoron

Somogyvári Fanni vezetésével, 22 segítő fiattal ötven kisebb-nagyobb gyermek számára szervezett vidám programokat július 29. és augusztus 2. között régiónk önkéntes munkacsoportja a monori hátrányos helyzetű gyerekeknek.

A monori Tabán nem messze található a városközponttól, mégis szegregált terület. A gyerekek – akik közül sokaknak ez a hét jelenti a nyaralást – már nagyon várták a máltai önkéntesek napközis táborát, hiszen a korábbi években már többször megtapasztalták, hogy jó szórakozásban, vidám együttlétben van részük sok kedves fiattal. Az idei tábor témáját a nyári olimpiai játékok adták: öt csapatot alkottak a gyerekek és a fiatalok, és a mindennapi játékok során pontokat lehetett gyűjteni, ami erős motivációnak bizonyult, minden gyerek extra lelkesedéssel vetette bele magát a vetélkedőkbe.

Egyiptom, USA, Spanyolország, Japán, Brazília – a gyerekek ezt az öt országot választották ki maguknak, és ez alkalmat adott az országok megismerésére is, hiszen a csapatok zászlókat készítettek maguknak, majd előkerült a világtérkép,

Kistónál és Csévharaszton, a pótharaszti sétaerdőben mérkőztek meg egymással a csapatok, ahol többek között olimpiai

eszközeinkkel motiválni az itt élő gyerekeket, de sokat segít, hogy ez már az ötödik tábor, és év közben is többször

Fotó: Berényi Szilvia

sportokat kellett megjeleníteni előszoborként, olimpikonokat kellett felismerni és összepárosítani sportágakkal, és persze nem maradhattak el a vicces ügyességi feladatok sem. Sőt, első kézből is hallhattak olimpiai élményeket, ugyanis az egyik délután Komáromi Tibor olimpiai ezüstérmes birkózó látogatott el a táborba.

A tábor szervezői idén próbáltak olyan játékokat kitalálni, amelyek az egymás

találkoznak az önkéntesek a gyerekekkel – mondta el az egyik segítő. A kapcsolat tényleges erősségét mutatja, hogy a gyerekek számon is tartják a táboroztatókat, ha valakit az egyik nap nem látnak, rákérdeznek, hol van, miért nem jött.

A játékos sportversenyeken kívül volt kézműveskedés, esti filmvetítés, kirándulás a Tisza-tavi Ökocentrumba, nagyüzemben ment a társasjáték, festettek ékszerdobozt, készültek csillámtetoválások, a zárónap délelőttjén pedig gálaműsört adtak, amelyre minden csapat napokon át készült. A hét közepén, szerda este Csermák Péter atya szentmisét mutatott be a táborozóknak. Közben mellékgon is zajlottak a jó cselekedetek, amíg a többiek a gyerekekkel játszottak, néhány önkéntes szép csendben kerti munkákat végzett: betemették az udvaron található gödröket, felépítették a tanoda kertjét a szomszédtól elválasztó drótkerítést.

Az önkéntesek főként az egyetemista korosztályból kerültek ki, sokan évek óta visszajárnak a monori telepre, többen pedig ott voltak az öt évvel ezelőtti első táborban is. A találkozások azonban nem korlátozódnak csak a nyárra, havonta szerveznek közös programot, így már stabil alapra, meglévő kapcsolatokra épülhet minden évben a tábor. Az idei fergeteges táborzáró gálaműsor után nem volt könnyű az elválás, de kicsik és nagyok, gyerekek és segítőik is azzal búcsúztak egymástól, hogy hamarosan újra találkoznak, nem ér itt véget ez a barátság, amelyet a máltai önkéntesek hűségesen ápolnak.

Fotó: Berényi Szilvia

amelyen mindenkinek meg kellett találnia választott országát. Az ügyességi játékok, az akadályverseny és minden feladat az olimpia témájához kapcsolódott, a számháborúban a versenysportágak piktogramjait viselték a homlokukon, öröm volt hallgatni, ahogyan először csak találgatják, aztán megtanulják a stilizált rajzokat. Az akadályversenyeket ki szervezték a tanoda kertjéből, a monori

közi kapcsolatokat erősítik, hogy a gyerekek megtanuljanak jobban figyelni társaikra. A pedagógiai célokat az olimpia témája köré fűzték fel: a sport szeretete, a szabályok elfogadása, a fair play hozzáállás, mások tisztelete. A táborozók ki próbálhattak új sportokat is, bár olykor már az is nagy eredmény volt, ha valaki megtanult tollaslabdát ütni vagy bekötni a cipőjét. Nem mindig könnyű a klasszikus

„Mintha a Jóisten is köztünk lett volna” Nevelőszülős családjaink Rómában jártak

Május utolsó hétvégéjén, a gyermekek Egyházban bevezetett világnapja alkalmából Ferenc pápa több tízezer gyermeket látott vendégül Rómában, előbb az Olimpiai Stadionban, majd a Szent Péter téren. Köztük volt a Máltai Családok Háza Nevelőszülői Hálózat két családja, akiket a hálózat vezetői, Fórika-Kovács Regina és Horváth Ádám kísérték el.

A Mária Rádió *Nyolcágú kereszt* című magazinműsorában a siófoki Lalák László, felesége, Lalákné Schvebler Tünde és fiuk, Sánta Bálint Miklós mesélt a Rómában töltött napokról és arról, mekkora meglepetésként élték meg a meghívást: „Mint ahogy a fény lejön, és megérinti az ember lelkét.” A befogadás ajándékként tekintenek a szülők ezekre a napokra: nem elég, hogy ajándékba kapták a gyerekeket, ez a meghívás meg is koronázta ezt az ajándékot. Két gyermeket vittek magukkal, megnézték az Örök Várost, jártak a Trevi kútnál, az Angyalvárnál.

Máltai magazinműsor

**kéthetente csütörtökön 16.35-től
a Mária Rádióban**

A pápalátogatást csodálatos alkalomként élték meg: „Mintha a Jóisten is köztünk lett volna” – mondták. A szülők, akik maguk is hitre nevelik gyermekeiket, égi jelként élték meg, hogy amikor a Szentatyá megjelent, két fehér galamb kezdett körbe szálldosni a stadionban. Jó helyen vannak, itt kell lenniük, gondolták. A gyerekeknek persze a játék és a csokis palacsinta tetszett a legjobban. A családokat a római rendezvényen és városnézésen túl a máltai munkatársak szerető gondoskodása is megérintette. „Csoda volt ez a három nap” – mondta az édesapa. „Jó a máltai közösséghez tartozni” – tette hozzá az anyuka.

A világnapra írt üzenetében – amely mindannyiunkat megszólít – Ferenc pápa felhívta a gyermekek figyelmét arra, mi-

kérdezték, és ő megerősített mindenkit abban, hogy a béke mindig lehetséges, ők maguk is gyakorolhatják a békekötés

lyen becsesek Isten szemében, örömet jelentenek szüleiknek, az Egyháznak és a világnak. Kérte, hogy ne feledkezzenek meg beteg, háborúban szenvedő társairól. „Jézussal együtt új emberiségről álmodhatunk, és testvéribb, közös otthonunkra jobban figyelő társadalomért dolgozhatunk” – mondta nekik, és imádságra buzdította őket, mert az ima összeköt minket Istennel, bizakodóvá és derűssé tesz.

Május 25-én délután a Szentatyá sok ezer gyermekkel találkozott, akiket így köszöntött: „Azért gyűltünk össze itt, az Olimpiai Stadionban, hogy megadjuk a »kezdőrugást« a lányok és fiúk mozgalmának, akik olyan békés világot akarnak építeni, ahol mindannyian testvérek vagyunk, olyan világot, amelynek van jövője, hiszen vigyázni akarunk a környezetünkre.” Beszélgetni szeretett volna velük, elmondani nekik, mennyire fontosak, válaszolni a kérdéseikre. Háborúról, szegénységről

gesztusait. „Íme, újjáteremtek mindent!” (Jel 21,5) – a találkozó mottóját ismételve örömmel buzdította a gyerekeket. Látványos műsor keretezte a beszélgetést, és rövid focimeccsre is hívták a gyerekeket, a legszerencsésebbek a világban labdarúgó, Gianluigi Buffon kapuját bombázták tizenegyesekkel.

Fotó: Fórika-Kovács Regina

Fotó: Főrika-Kovács Regina

Öt befogadó családdal indult Pátyon, ma az ország tizenkét megyéjében működik a Máltai Családok Háza Nevelőszülői Hálózat. Két és fél évtized alatt összesen mintegy ezer gyermek nevelkedett a máltai nevelőszülőknél. Olyan gyerekekről gondoskodnak, akiket a gyermekvédelmi hatóságok kiemelték eredeti családjukból, és hosszabb-rövidebb időre nevelőszülőknél helyeztek el. A Szeretetszolgálat folyamatosan bővíteni szeretné a nevelőszülői hálózatot, idén szeptemberben újra képzés indult tizenöt Budapesten és Pest megyében élő jelentkező részvételével.

Másnap délelőtt, a Szentháromság ünnepén Ferenc pápa ünnepélyes szentmisét mutatott be a Szent Péter téren, amelyen a Magyar Máltai Szeretetszolgálat nevelőszülői hálózatában nevelkedő gyermekek sok ezer társukkal együtt vettek részt. A Szentatya prédikációjában a béke fontosságát hangsúlyozta, folyamatos párbeszédben a gyermekekkel, akik kórusban válaszoltak a feltett kérdésekre. A „We are the world, we are the children” kezdetű dal mindkét nap felcsendült, a vasárnapi program is ezzel kezdődött, sok ezren énekeltek együtt a Szent Péter téren. Hálásak vagyunk, hogy a Magyar Máltai Szeretetszolgálat képviselői is ott lehettek ezen az örömnepén Rómában.

Ha a világ összes gyereke együtt nevet, az lesz a világtörténelem legszebb napja

A világhírű komikus színész, Roberto Benigni az Olimpiai Stadionban arra buzdította a gyereksereget, hogy tegyenek másokat boldoggá: „Nem jobbá kell tenni az embereket, hanem boldoggá! Egyedül saját magatokat kell jobbá tenni, a többieket boldoggá.” Kérte, hogy merjenek álmodni, nyitott szemmel: „Mert amit kigondolunk, az valósággá válhat. Meg kell találnunk hozzá a megfelelő szavakat. A háború befejezésére még nem találtuk meg. De létezik a szó, amely örökre megállítja a háborút. Vannak köztetek olyanok, akik megtalálják. Együtt kell keresnünk, minden nyelven, nagy fantáziával... A mesék ugyanis nemcsak arról szólnak, hogy a sárkányok léteznek, hanem arra tanítanak, hogy a sárkányokat le lehet győzni.” A világnak szüksége van arra is, hogy széppé váljon, és ehhez mindenki odateheti a saját kicsiny hozzájárulását, akkor is, ha hibázik: „A hibákra szükség van, néha hasznosak és szépek – mondta Benigni, felidézve a pisai ferde torony tökéletlen szépségét. – Láttátok, milyen gyönyörű hiba?” Végül, miután megnevette a közönséget, hozzátette: „Nincs szebb dolog a világon, mint egy gyermek nevetése! És ha egy napon a világ összes gyereke, kivétel nélkül, együtt tud majd nevetni, az nagy nap lesz, a világtörténelem legszebb napja!”

Fotó: Főrika-Kovács Regina

Egymás kezét fogva a gercsei kápolnában, a hajléktalan emberek évente megrendezett lelkigyakorlatos táborában